

ถึงเวลาก้าวออกจากพื้นที่ปลอดภัย

Comfort Zone × Learning Zone

แอลอรุณ บุญพิพัฒนธนศรี

นักพัฒนาศักยภาพกรมสุขภาพจิต

ตั้ง แต่เรียนจบมา ชไมพร เปลี่ยนงานแค่ 2 ครั้ง ในรอบ 16 ปี นับว่าน้อยมาก

ที่แรกทำงานอยู่ 3 ปี เป็นความโชคดีของชไมพรที่ได้ร่วมงานกับทีมที่ดี ไม่มีการเมือง และเจอหัวหน้าที่เคมีตรงกัน ไม่ต้องปรับตัวกันมาก

ทำงานแล้วมีความสุข เป็นช่วงเวลาแห่งการเริ่มต้นชีวิต-ทำงานที่ยอดเยี่ยม ได้เรียนรู้ระบบการทำงานในองค์กรขนาดใหญ่ และการใช้ความรู้ และทฤษฎีที่ร่ำเรียนมาสู่การปฏิบัติจริง ได้ลองผิดลองถูก ได้รู้ว่าทฤษฎีเป็นเพียงแนวทางหรือสิ่งช่วยในการตั้งสมมติฐานเท่านั้น การนำมาใช้ให้เหมาะสมต้องคำนึงถึงบริบทขององค์กรเป็นสำคัญ

หัวใจการทำงานอย่างหนึ่ง คือ ศิลปะในการประยุกต์ใช้เครื่องมือหรือทฤษฎีต่าง ๆ

การทำงานในลักษณะ Project Based ทำให้ชไมพรได้คิด ได้ลงมือทำ และบริหารจัดการงานเองทั้งหมด ระยะเวลา 3 ปี จึงเต็มไปด้วยประสบการณ์ที่ดี และเป็นพื้นฐานแข็งแกร่งของการทำงานสำหรับก้าวต่อไป

เมื่อสถานการณ์ และผู้คนเปลี่ยน

หัวหน้าของชไมพรได้รับมอบหมายให้ไปรับผิดชอบงานซานเมือง เหตุการณ์นั้นทำให้ชไมพรเริ่มเจอความสุข เพื่อนร่วมงานแต่กลับมีคิแบ่งฝ่าย การทำงานเริ่มไม่สนุก ต้องคอยระแวดระวังมากขึ้น ดูเหมือนมีหลายสัญญาณที่บ่งบอกว่า หัวหน้าใหม่ไม่ค่อยชอบเธอ รวมถึงสไตล์การทำงานที่ไม่เข้าขา กัน นั่นเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การทำงานยากขึ้น และอาจส่งผลต่อความก้าวหน้าในสายอาชีพ

สัญชาตญาณบอก

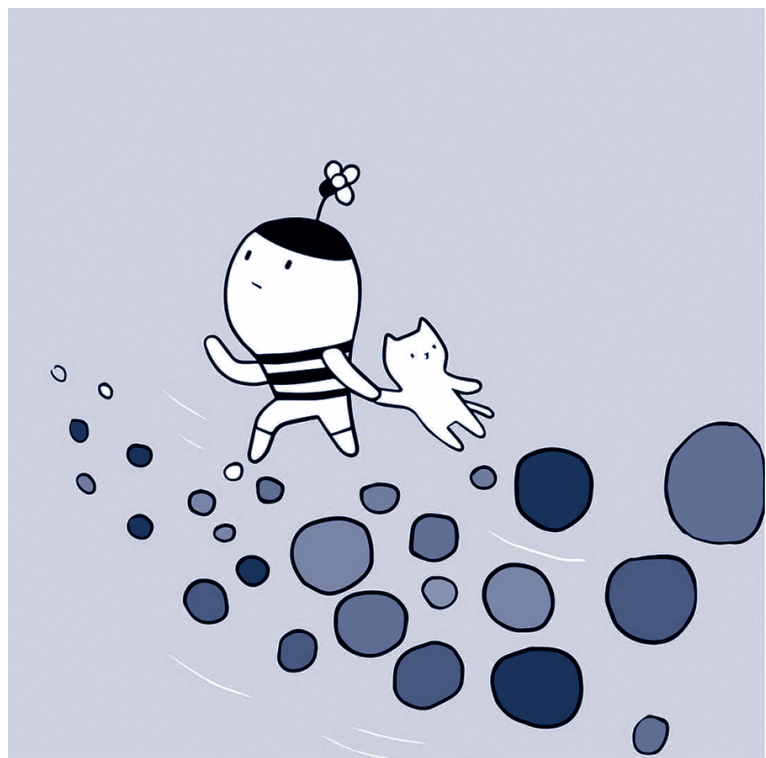
เธอตัดสินใจเสี่ยงสมัครงานใหม่ทันทีอย่างไม่ลังเล

รอไม่นานนัก เธอก็ได้รับการเรียกสัมภาษณ์ ด้วยประสบการณ์การทำงาน และการพูดจาจะฉะฉานมีหลักการวิเคราะห์ และตอบปัญหาได้ตรงประเด็น พร้อมกับดีกรีความรู้สายตรงกับตำแหน่งงานที่องค์กรต้องการ ทำให้คุณสมบัติของชไมพรน่าสนใจ และโดดเด่นชัดเจน

สภาพแวดล้อมใหม่

ที่ทำงานแห่งใหม่ เป็นองค์กรชั้นนำแถวหน้าด้านการเงิน ชไมพรทำงานได้เดือนกว่า เริ่มรู้สึกเหนื่อย ใช้พลังมากเป็นพิเศษ วัฒนธรรมองค์กรต่างจากที่เดิมค่อนข้างมาก

มีการแข่งขัน (แอบ) แฝงอยู่ มีหลายสิ่งที่ยากเกินเบอร์ ทั้งที่ไม่ควรรยาก แต่หัวหน้า และเพื่อนร่วมงานช่วยทำให้ยากกลายเป็นมีโจทย์ยากหลายมิติ จนทำให้ผู้มาใหม่อย่างชไมพรกลัวไม่ทันโปร

เยียวยาด้วยการรับฟังจากใจ

ชไมพรมักจะโทรไประบายความอัดอั้นกับหัวหน้าเก่าที่สนิทกัน แม้พี่เขาจะช่วยแก้ปัญหาอะไรไม่ได้ แต่การรับฟัง และเห็นใจ ช่วยให้เราสบายใจ มีกำลังใจขึ้นมา และ (ฝึก) วางใจในแดนบวกได้มากขึ้น

เก่งแล้วไงล่ะ!!!

มีคนบอกว่าชไมพรทำงานเก่ง เรียนรู้ไว ใจหายากหิน เธอสามารถ คนภายนอกจะเห็นว่าเธอซีลล์ และมั่นใจในการนำเสนอ หรือออกความคิดเห็น หัวรู้ไม่ภายในเธอเครียด อุดหนุนสูง อยู่ในโหมดกดดันตัวเองอย่างไม่รู้ตัว

ชไมพรยังจำได้ดีกับภาพการเริ่มต้นงานแห่งที่ 2 เห็นยาสหสกว่าจะฝ่าด่านมาได้ จากนั้นกาลเวลานำพาให้พบเจอเจ้านายหลายแบบ ทั้งที่มี และไม่มี Content ในงาน มีเมตตา และไม่มีเมตตา ภาพความสำเร็จผุดขึ้นขึ้นมา ถ้วยรางวัลดีเด่นจากการทำงานหลายปีติดต่อกัน วางเรียงหลายใบในตู้โชว์ห้องรับแขก

เหมือนมีเสียงเรียกออกมา “ชไมพร ผลของความทุ่มเท ไม่ได้หายไปไหน จงภูมิใจในตัวเอง”

ช่วงหลังชไมพร มีอาการข้อ ปืน แบบไม่ปกติ เพื่อชดเชยความเหนื่อยล้าจากการโหมงานหนัก และเริ่มป่วยบ่อยนอนไม่หลับหลับไม่สนิท จนต้องไปพบแพทย์ และหันมาออกกำลังกาย ใส่ใจเรื่องการกินอยู่มากขึ้น

“ฉันต้องการอะไรจากชีวิตกันแน่”

เป็นคำถามสำคัญที่เราต้องถาม และไม่จริงจัง เราตัดสินใจอะไรหลายอย่างในชีวิต

อยากทำงานที่มั่นคง อยากไปเที่ยวต่างประเทศ อยากขับรถที่มีสมรรถนะสูง อยากกินอาหารอร่อย ๆ อยากซื้อรองเท้าเท่ ทุนลุยฝนได้ เป็นต้น เราก็ได้สิ่งเหล่านั้นมาครอบครอง

ตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

แต่ยังมีสิ่งสำคัญ...ที่เราจะไม่เคยตัดสินใจถึงวันนี้ “ตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข” ได้หรือยัง ถ้าเราชัดเจนเพียงพอ เราจะไม่เบียดเบียนตัวเอง นั่นคือ เราจะมีพฤติกรรมที่ลด ละ เลิก สิ่งที่น่าพาความเครียด ความโกรธ ความอิจฉา ความทุกข์ มาให้

13 ปีกับการทำงาน ณ องค์การแห่งนี้ ชไมพรโลดเล่นหมุนเวียนงาน (Rotate) ไปหลายงานในสายงานที่สังกัด หน้าที่การงานนับว่าก้าวหน้าเป็นที่พอใจระดับหนึ่ง งานล่าสุดเพิ่งทำได้ปีเดียว เป็นงานที่ไม่ชอบ และไม่ถนัดที่สุดในบรรดาที่เคยทำมา

13 เลขาถรรพ์หรือโชคชะตา

ชไมพรเริ่มมองหางานใหม่ที่ ใช่สำหรับเธอ งานที่เธอสามารถ Contribute ได้มากกว่านี้ และทำแล้วมีความสุข การไป

สมัครงานบริษัทอื่นดูจะมีความเสี่ยงเรื่องความมั่นคง ผู้ร่วมงานอีกเงื่อนไขสำคัญคือ ค่าตอบแทน สวัสดิการ โดยรวมต้องไม่น้อยกว่าเดิม เธอจึงเริ่มจากภายในบริษัท และบริษัทในเครือที่น่าสนใจ

ไปให้สุดทางกับ Job Enrichment

ช่วงหยุดยาวชไมพรขอ Work from Home จากบ้านต่างจังหวัด รอจนเกือบหมดหวัง และแล้ววันหนึ่ง ผู้บริหารบริษัทในเครือที่เคยร่วมงานกัน เสนองานให้ชไมพรในตำแหน่ง ผู้ช่วย Managing Director ชไมพรสนใจ ขอบข่ายงานที่ต่างออกไป แต่ยังอยู่บนความเชี่ยวชาญหลักของเธอ ทีมที่จะไปร่วมงานด้วยเป็นระดับบริหารรู้จักกัน และเห็นฝีมือกันมาแล้ว ที่ Challenge มาก ๆ คือ มีลูกน้องให้บริหารจัดการ 50 คน ที่ผ่านมาจะเป็นทีมเล็กขนาด 3-4 คน

“เราอาจเหนื่อยหน่อย แต่สบายใจ” ชไมพรสรุป

เพื่อความมั่นใจก่อนที่จะก้าวออกจาก Comfort Zone ครั้งใหญ่ ชไมพรไม่พลาดที่จะ Cross Check กับพี่ ๆ ในบริษัทที่เธอเคยทำงาน และมีสายสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

“ทำไม่ถึงจะไม่ตัดสินใจ ไม่มั่นใจอะไรอีกหรือ” ปรากฏว่าทุกคนเชียร์หมด

รวมถึงอดีตหัวหน้าที่ทำงานแห่งแรก

ขยาย Comfort Zone สู่ Learning Zone

“การสมัครมาที่นี้ตอนนั้น เราก็ไม่รู้จักใคร ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าข้างในบรรยากาศการทำงานจะเป็นอย่างไร ไม่ใช่หรือคะ เราประเมินเท่าที่เราประเมินได้ และใช้จินตนาการ เพื่อมาหาประสบการณ์ในสนามแห่งนี้”

“สำหรับงานใหม่ครั้งนี้ หนูบอกเชื่อมั่นทีมบริหาร และชอบงานใหม่ที่อยู่บนจุดแข็งของตัวเอง ซึ่งที่เหลือ คือลูกน้องที่เราต้องบริหาร 50 ชีวิต เป็นความท้าทายสุด ๆ การบริหารคนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ถ้าเราทำได้ นั่นคือที่สุด ที่เชื่อว่าหนูสามารถ และจะสนุกกับงาน”

ชไมพรยิ้ม “วันพฤหัสบดีจะโทรไปให้คำตอบค่ะ”

เรากลัวที่จะออกเดินทางไปยังพื้นที่ใหม่ ๆ ทำให้เสียโอกาสการเรียนรู้ และพลาดประสบการณ์ชีวิตอันล้ำค่า สิ่งที่เป็นกำแพงขวางกั้นเราไว้ คือความคิด สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือความคิดของเรานั่นเอง

Special Thanks : ภาพประกอบจากเพจวิชาใจ